

Bodoni, Caslon, Perpetua, New Aster, Aldus, la clàssica Garamond 3... n'hi ha tantes! És difícil encertar la tipografia més adient a les característiques d'un suport, un format, una disciplina o un gènere literari. La tipografia és un dels meus vicis. Vaig trigar dies en decidir les fonts que finalment he aplicat a versos i títols dels poemes del llibre *Els estius*. No solament la llegibilitat és important. També és bo que la lletra estigui en la memòria del lector. Una tipografia pot ser molt llegible i atractiva, però poc familiar per al lector. Personalment, hauria triat l'aldus, o potser la Bodoni, que és l'emprada en la versió digital del poemari. Per exemple, l'aldus de la versió en català d'*El Celler*, de Noah Gordon, m'agrada moltíssim. Però he triat la Garamond 3, una veritable *obra d'art*, una de les més conegudes pels lectors i, potser també per això, és l'escollida per la majoria d'editorials. Fa temps que no faig servir el *Fontographer*, un programa magnífic per al disseny de tipografies de la venuda Macromedia i que el monopoli d'adobe no ha reimpulsat. Se m'ha passat l'arròs d'aprendre assossegadament aquest art. Em sembla que ho deixaré per a la jubilació, si encara tinc ulls.

Les fires de la política

Una *notícia* poc objectiva de la BBC explica que hi ha alguns països musulmans que han renunciat a participar en la *Fira del Llibre de París* perquè Israel és el *convidat* d'honor. L'organització Islàmica d'Educació, Ciència i Cultura ha demanat als seus socis (50) que "boicotegen l'esdeveniment", en paraules del redactor. La notícia de la BBC no explica que el president francès Sarkozy s'acompanyarà del president israelià Shimon Perès per a inaugurar la fira. Per tant, no s'hi convida la literatura hebrea. S'hi convida la literatura israeliana. El convidat és, doncs, l'estat d'Israel en el seu 60 aniversari. És natural l'astorament de molts països musulmans. El poeta israelià *Aharon Shabtaï* és l'únic que ha declinat l'assistència a l'esdeveniment, *molt crític*:

«El règim israelià els utilitza [els escriptors] com a relacions públiques, com ho feia la Unió Soviètica quan el règim mobilitzava els escriptors soviètics. Així, els escriptors israelians van ara a París com a col·laboradors d'un règim horrible i per a formar-ne part.»

Tot i això, que el boicot es quedi solament en això, en una renúncia a participar-hi.